

eller Mindre, men det er den Vej, ad hvilken man kunde staae for Alle. Og naar det fremhæves, at det formentlig kommer Landbruget til Gode, i alt Fald for den større Dels Vedkommende, altsaa ogsaa i Forhold til Folketallet, den overveiende Del af Befolkningen, er det fuldt ud begrundet derved, at det ogsaa er dem, der gennem Hartkornsskatten, Tiendebyrden o. s. v. udrede en meget stor Skat forlods fremfor de øvrige Skatteborgere i Umindelighed til Statens Fornødenheder. Jeg hørte nu ogsaa den ærede Ordfører sige, at han egentlig ikke havde saa meget imod Tanken i dette Forslag, som imod den Vej, ad hvilken Tanken skulde føres igjennem. Man har gjort noget lignende andetsteds. Jeg skal for Resten ikke komme ind paa fremmede Landes Historie, men det var dog interessant forleden at læse, at den paagældende Minister i Deputeretkammeret i Preussen havde gjort den Meddelelse, at der var refunderet Kommunerne 40 Mill. Kr. af Statsoverskudet. Vi have jo ikke en Lovgivning, der bestemmer dertil, men i Mangel deraf have vi dog en Finantslov, paa hvilken vi kunne enes om den Ting. Jeg tror nu gjerne, at der ikke kommer et saadant Overskud paa Finantsloven, saaledes som denne vil komme til at se ud, og det har heller ikke været min Mening. Derimod har jeg ment, at de ca. 6 Mill. Kr., som det bliver efter disse to Forslag, som jeg her taler om, ligefrem skulle gaa ud af Kassebeholdningen, og denne gaa færd med dette Beløb. Nu siger den ærede Ordfører, at det ikke er den rigtige Vej. Ja, hvad skulde saa være rigtigere? Man siger, at man ved at tage det op bereder Folkethinget et Nederlag; vi kunne ikke føre Forslagene igjennem, og naar vi ikke kunne det, og vi staa med Forslagene uden at kunne gennemføre dem have vi beredt Folkethinget et Nederlag lige overfor de andre Faktorer. Man siger endvidere, at disse Forslag ere i Strid med vor øvrige Fremgangsmaade, idet vi ikke skulle forandre den bestaaende Lovgivning gennem Finantsloven, og at de ogsaa ere i Strid med Nei-Theorien, ifølge hvilken den, der siger Nei, er den Stærkeste. Disse Betragtninger gjælde imidlertid slet ikke overfor den Motivering af Forslagene, som jeg fremsatte i Fjor, lige saa lidt som overfor den Motivering, jeg agter at fremsætte i Aar, saa hvis den ærede Ordfører havde hørt min Motivering i Fjor af denne Sag, vilde han i Aar kunne have sparet sine Indvendinger. Jeg vil for det Første sige, at jeg aldrig har villet være med til at berede det høie Folkething Nederlag, dem har det havt nok af. Jeg havde i Fjor yttret, at det var

mig fuldt bevidst, at disse Forslag kun kunde være Gjenstand for Forhandling mellem de paagældende Ting, og at de maatte gaa ud, hvis ikke Tingene blive enige derom. Thi ogsaa jeg erkjender, at det, at Lovgivningsmagten foretager Forandringer med Hensyn til den Slags Ting, som den skal enes om paa Finantsloven, kan øve et Tryk fra den ene Side til den anden, som ikke er heldigt. Derfor yttrede jeg i Fjor, at hvis Folkethinget tog Beslutning derom, og Folketallet var villigt til at lade Finantsloven gaa videre, kunde der paa et senere Stadium optages Forhandling om Tanken, og at det kunde være frugtbart, selv om der ikke kom noget Yderligere ud deraf, at høre det andet Things Mening om denne Sag, anderledes har jeg ikke forstaaet det. Men det forekommer mig mærkeligt, at det fremsættes i Aar; thi saavidt jeg har hørt under Forhandlingerne her, har det ærede Flertal fremsat Forslag med den Motivering, at det vilde det bestemt holde paa, uagtet vedkommende Minister havde modsat sig det. Jeg veed da ikke, hvorledes Thinget vil komme igjennem det uden Nederlag, naar den Theori ikke er rigtig, at man godt kan stemme for Sager og drøfte dem under Forhandlingerne af en Finantslov uden dermed at foresætte sig at ville fastholde dem, naar Enighed ikke kan opnaas. Jeg anser nemlig den her fremsatte Tanke for saa nyttig i Realiteten og saa heldig, at jeg vilde sætte Pris paa, at Folkethinget ved sin Afstemning kunde have givet sin Tilslutning tilkjende. Med en saadan Motivering, som jeg i Fjor udtalte og i Aar gjentager, synes jeg ikke der er nogen konstitutionel Fare ved at vove sig ind paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal. Hvad iøvrigt den Paastand angaar, at vi ikke pleie at forandre andre Love ved Finantsloven, holder den desværre ikke Stil, ja, jeg siger næsten desværre; thi der er ikke nogen Finantslov, heller ikke den i Aar, undtagen den paa mangfoldige Punkter forandrer bestaaende Love. Det forholder sig nemlig saaledes, at Høire meget godt kan forandre andre Love ved Finantsloven, naar det kan faae Bestemmelser paa Finantsloven om Forhøielse af Tillæg til de Lønninger, der ere fastsatte ved Lønningslovene. De kunne gennemgaa Finantsloven, saa ville De finde Punkt for Punkt en Række Tal, der have forandret bestaaende Love. Saaledes har man efter Omstændighederne givet efter for Kravene ud over de bestaaende Love; disse maa saaledes godt forandres ved Finantsloven. Lønningsloven for de lærde Skoler og en Række andre Love ere forandrede i de allerjævneste Aar, væsentligst